

Mannen en Vrouwen

door: -

Efeze 5 - Genesis 2

In Efeze 5 verbindt de Heilige Geest op een kostelijke wijze de vermaningen tot de gelovigen gericht over de huwelijksbetrekkingen met de grote waarheden die het onderwerp uitmaken van deze brief. Op deze manier geeft Hij hun bijzondere verheven beweegredenen om aan Zijn vermaningen te beantwoorden. Deze betrekkingen zijn het beeld van die welke Christus en de gemeente verbinden, de heerlijke verborgenheid van alle eeuwen verborgen en nu geopenbaard door Paulus. Het hoofdstuk begint met vermaningen tot alle gelovigen, in het algemeen, gericht, vermaningen gegrond op het dubbele karakter dat ze bezitten, namelijk liefde en licht. Het eerste beginsel van de goddelijke natuur is liefde. In 1 Johannes 4:7 staat: "Ieder die liefheeft is uit God geboren". En in Efeze 5:8 staat: "*maar nu bent u licht in de Heer*".

Daarna behandelt de apostel de betrekkingen door God erkend, waarin wij op aarde leven en die met het tegenwoordige leven eindigen; de ene betrekking (man en vrouw) door God bij de schepping ingesteld; of wel na de val (ouders en kinderen) en tenslotte, die van meesters en slaven, die hoewel een gevolg van de zonde, niettemin door God erkend worden. Men moet teruggaan tot Genesis om het belang, de Schoonheid, en de diepe... betekenis van het huwelijk en de huwelijksbetrekkingen, die er uit voortkomen te begrijpen; zowel als de wijsheid en de liefde Gods, die deze instelling ons openbaart. Na zijn schepping werd de mens geplaatst in de hof van Eden door de Heer God.

In Genesis 1 vinden we alleen de naam van God (Elohim) in betrekking tot het verhaal van de schepping. Deze naam openbaart ons Zijn macht, Zijn grootheid, Zijn wijsheid, geopenbaard in Zijn werken, terwijl Genesis 2, dat ons in het bijzonder de schepping van de mens verhaalt, ons een nieuwe naam van God openbaart: 'de Here God' (Jehova-Elohim), een naam die de betrekking aan geeft, waaronder Hij zich aan de mens doet kennen, het schepsel, dat Hij een onsterfelijke ziel gegeven had en aan het hoofd van de aardse schepping had geplaatst. Om de Schepper te vertegenwoordigen (voor te stellen) op deze aarde, was de mens geschapen naar Zijn beeld en Zijn gelijkenis (Gen. 1:26,27).

De plaats van de mens in de hof van Eden werd dus gekenmerkt door twee dingen, die getuigden van de gedachten van God over hem:

1. Een onwaardeerbare zegen, de gemeenschap met God, die hem Zijn gedachten zou mededelen in dat lustoord waar de mens omringd was door getuigen van Zijn goedheid en macht.
2. Het gezag waarmee hij bekleed was, als hoofd van de schepping en dat zich openbaarde in het namen geven aan alle dieren der aarde.

Toch mankeerde er iets aan het geluk van de mens. In alle schepselen, die aan hem waren voorbij gegaan was er geen voorwerp geweest dat beantwoorde aan de genegenheden van Adam, geen wezen dat met hem in de schepping overeenkwam, dat wil zeggen, dat net zoals hij begaafd was met een verstandige ziel en dat met hem de Schepper kon loven en dienen, als hulp naast hem.

God zag wat de mens ontbrak en om zijn geluk te volmaken gaf Hij hem een metgezellin. Hier verschijnt de heerlijke verborgenheid die in dit type verborgen lag (Gen. 2:21). '*Een diepe slaap*' viel op de mens, een beeld van de dood van Christus, de tweede Adam, waardoor de Gemeente, Zijn geliefde Bruid, Haar bestaan heeft gekregen. God nam een rib uit de zijde van de mens, en vormde er een vrouw van, uit Hem genomen, met Hem op een innige manier verenigd. Adam ontwaakt en roept met vreugde uit: '*dit is nu eindelijk been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees*' (vs. 23).

Op die manier hebben wij deel aan het leven van Christus zelf. Nog meer net als Eva aan Adam werd voorgesteld als de gave van de goddelijke liefde voor hem, zo zal de Gemeente aan Christus worden voorgesteld op de dag van Zijn triomf, als Zijn Bruid schitterend in Zijn heerlijkheid, Zijn leven bezittend en Zijn schoonheid weerkaatsend. Dit woord van Adam: '*Dit is nu eindelijk*' doet ons de diepe voldoening begrijpen van Zijn hart; daar vinden wij het beeld van de onuitsprekelijke vreugde van Christus, als Hij Zijn geliefde bruid zal ontvangen, de vrucht van Zijn lijden en van Zijn overwinning (Ef. 5:26).

Omdat deze waarheden nu ten volle geopenbaard zijn, zinspeelt de apostel daar voortdurend op in de

vermaningen, die hij tot de vrouwen en mannen richt. Als de mens volhardt had in de onschuld, zou zijn geluk volmaakt geweest zijn. Adam zou dan beantwoordt hebben, samen met de vrouw die God hem had gegeven en door de intieme betrekking, waarin hij zich bevond samen met de Schepper, aan de plaats van gezag die aan hem gegeven was over de aardse schepping waar hij de goddelijke goedheid en wijsheid moest weerspiegelen. Helaas, de zonde is in dit verschrikkelijke toneel gekomen en heeft alles bedroven, alles verloren.

God herstelt niet in zijn oorspronkelijke vorm, wat de mens bedorven heeft, maar hij voert hemelse en eeuwige zegeningen in, gegrond op de dood en de opstanding van de tweede Adam. Hij brengt zondaars tot de kennis van Christus en bereidt voor Zijn Zoon, een hemelse bruid, samengesteld uit alle gelovigen met Hem verenigd door de Heilige Geest vanaf de Pinksterdag tot aan Zijn wederkomst. Wij worden geroepen het nieuwe leven te openbaren en de goddelijke beginselen, die voortkomen uit onze eenheid met Christus, het hoofd van het lichaam, in de aardse betrekking, die het beeld zijn van die welke ons met Hem verenigen. De invoering van zulke gedragslijnen in het huwelijksleven veredelt die banden door God erkend en maakt de plichten en verantwoordelijkheden die er aan verbonden zijn gemakkelijker en gelukkiger.

De vermaningen, die ons worden gegeven doelen op de neigingen van onze gevallen natuur, die zich onophoudelijk kunnen openbaren, ondanks de verheven plaats, die wij bezitten. Zo wordt de vrouw het eerst vermaand tot onderdanigheid aan haar man. Waarom? Omdat de man het hoofd van de vrouw is; maar, onmiddellijk, brengt deze onderdanigheid van de vrouw aan de man de apostel op de gedachte van de betrekking van Christus met de Gemeente: *'want de man is het hoofd van de vrouw, evenals ook Christus het hoofd is van de gemeente'* (Efeze 5:23). Wat een krachtige aanmoediging voor de christelijke vrouw om het gezag van het Hoofd van de Gemeente, aan wie zij toebehoort, terug te vinden in de man, die de Heer haar als hoofd heeft gegeven en aan wie zij zich moet onderwerpen! Dit gezag is aan de christelijke man gegeven en hij is verantwoordelijk het in zijn huis uit te oefenen in afhankelijkheid van de Heer en in Zijn vreze. Merk op dat de vrouw niet geschapen is om de gelijke of de mededingster te zijn van haar man, maar zijn hulp. Het geheim van haar geluk is nederig, trouw en vrolijk deze plaats in te nemen. Evenals een lichaam geen twee hoofden kan hebben, zo kan de vrouw niet een tweede hoofd zijn naast haar man.

Wat de man betreft, hij moet zijn vrouw liefhebben; met welke maat en naar het voorbeeld van de liefde, die hij zijn metgezellin moet bewijzen? *'Mannen, hebt uw vrouwen lief, evenals ook Christus de gemeente heeft liefgehad en Zichzelf voor haar heeft overgegeven'* (vers 25). Het kan jonge echtelieden onnodig schijnen, dat ze vermaand worden tot onderwerping en tot liefde, maar ze zullen heel snel

leren in deze nieuw betrekking dat de bron van de liefde en de gehoorzaamheid niet in onze harten ligt. Als de man de blik niet gericht heeft op Christus, als zijn hart niet vervuld is met de liefde, die Hij voor Zijn Gemeente heeft, zal het hart van de man voor zijn vrouw ongevoelig worden bij de moeilijkheden van de omstandigheden.

Een andere maat van de liefde, die de man aan zijn vrouw verschuldigd is, wordt ons daarna voorgesteld: *'Zo behoren ook de mannen hun eigen vrouwen lief te hebben als hun eigen lichamen'* (vers 28). Houdt een man ooit op te denken aan de behoeften, aan de moeiten en aan de kwalen van zijn eigen lichaam? Klaarblijkelijk niet. Zo moeten zijn liefde en zijn zorg voor zijn vrouw zijn. In dit opzicht is Christus weer het volmaakte voorbeeld voor ons, want *'Hij voedt en koestert'* deze Gemeente, die *'been is van zijn been en vlees is van zijn vlees'*.

Niets is meer geschikt om de onderworpenheid bij de vrouw voort te brengen en te handhaven, dan de liefde van haar man; aan de andere kant, kan niets de man meer aanmoedigen om zijn vrouw lief te hebben, dan de onderworpenheid, die zij hem betoont. Men zegt wel eens, dat de gehoorzaamheid het genezend beginsel van de mensheid is. Wat is er kostelijker voor het hart van God, dan er de praktische verwerkelijking van te zien in de huizen van de zijnen.

In 1 Petrus 3 vinden we nog twee belangrijke beweegredenen om de christelijke man er toe te bewegen om zijn verantwoordelijkheid tegenover zijn vrouw na te komen. Ie Gij mannen desgelijks, woont bij haar met verstand, aan het vrouwelijke vat, als het zwakkere, ere gevend, daar zij ook mede-erfgenamen des levens zijn; opdat uw gebeden niet verhindert worden (vers 7). Herinner u dat, om de broederlijke gemeenschap te handhaven tussen mannen en vrouwen, en de kostbare uitoefening van het gemeenschappelijke gebed tussen hen niet onderbroken kan worden voortgezet, het noodzakelijk is, dat de man zijn vrouw beschouwt uit deze beide gezichtspunten:

1. Als zijnde, een zwakker vat, dat recht heeft op welwillendheid en toegevendheid van haar man:
2. Als zijnde ook een voorwerp van de genade, die het eeuwige leven en de heerlijkheid geeft aan schuldige en verloren wezens.

Mochten wij, onderwijl, het geluk genieten, dat God ons geeft om Hem tezamen te dienen, terwijl we wachten op de vervulling van onze gelukkige hoop.

Zoals de 300 mannen van Gideon, laten wij genieten, zonder er bij te blijven stilstaan, in de holten van onze handen, de verfrissende wateren, die God ons geeft, maar laat ons slechts een doel najagen: de goede strijd van het geloof, waarvoor we in de dienst van de Heer zijn genomen.

Laten we niet ons vertrouwen stellen op de zegen, maar op Hem, die ze geeft, en die de enige onbeweegbare bron is van het geluk. De psalmist had op zijn berg

vertrouwd, als of ze nooit zou wankelen, maar hij moest leren om geheel te rusten in de genade van God en hij kon toen zeggen (vs. 12): *'Mijn rouwklacht hebt Gij veranderd in een reidans, mijn rouwkleed hebt Gij*

losgemaakt, met vreugde mij omgord'. (Psalm 30:7, 8, 12)

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1920-112](#)

Titel: [Maris et femmes](#)